

Вежі двох світів

Григорій Хорошко

Повстали поряд дві великі вежі.
Що підвели нас всіх під свої межі.
Сковали волю у кайдани.
Та сиплять сіль без втоми нам на рани.

Одна одвічно душу розрізає.
А інша словом й бездіяльністю карає.
Чи ми одні? Чи в чийсь ми владі?
Невже під осуд пали ми на невідомій раді?

Чому почути не бажають.
Й лише про власний біль розповідають.
В часи коли за наші муки.
Усі світи в мить вмили руки.

Не вір... не смій здаватись... не благай.
Свою ти правду сповідай.